

Oblasti temnoty a zavržení.

Když vidíte obrazy, které mají představovati život v tak zvaném pekle, přecházíte je s pokrčením ramen, s poloironickým, polosoustrastným úsměvem a s myšlenkou, že jen chorobná fantasmie nebo fanatická slepá víra mohla si vymyslet výjevy takového druhu. Zřídka najde se někdo, kdo v nich hledá aspoň nejmenší zrníčko pravdy. A přece ani nejhružvoplňější fantasmie nemůže aspoň přibližně sestavit obraz, který by svým znázorněním blížil se životním mukám v temných oblastech. Ubozí zaslepenci, kteří se domnívají, že to mohou přejítí lehkomyšlně a s posměšným pokrčením ramen! Přijde okamžik, kdy se lehkomyšlnost trpce vymstí při ohromujícím zjevení se Pravdy. Tu nepomůže žádné zdráhání a žádné odvracení se. Budou strženi do víru, který na ně čeká, jestliže zavčas neodvrhnou toto přesvědčení nevědomosti, které prozrazuje vždy jen prázdnotu a omezenost takového člověka.

Sotva že nastalo vybavení se jemnohmotného těla z těla hrubohmotného ¹⁾, čeká takového člověka již první velké překvapení v prožití, že vědomé žití a bytí není tím ještě skončeno. Prvním následkem toho jest zmatek, ke kterému se připojuje netušená úzkost, která přechází často v tupou odevzdanost nebo nejúzkostlivější zoufalství! Marné jest pak všechno zdráhání, marné všechno naříkání, marny však také prosby. Musí sklízeti to, co v pozemském životě zasel.

Když se posmívali Slovu, které jim posílal Bůh a které poukazuje na život po pozemské smrti a na spojenou s tím zodpovědnost za každé silné myšlení a jednání, tu pak to

nejmenší, co je čeká, jest to, co chtěli: **Hluboká temnota!** Jejich jemnohmotné oči, uši i ústa jsou uzavřena vlastním chtěním. Jsou slepí, hluchí a němí ve svém novém okolí. To jest to nejpříznivější, co se jim může státi. Záhrobní vůdce a pomocník nemůže se s nimi dorozumět, protože se před ním sami uzavírají. Jest to smutný stav, jehož pomalou změnu může přivoditi jen pozvolné vnitřní uzrávání takového člověka.

Toto uzrávání nastává ve stále vzrůstajícím zoufalství. S rostoucí touhou po Světle, která stoupá z takových stísněných a zmučených duší jako nepřetržité volání o pomoc, rozjasňuje se pozvolna kolem něho až se naučí viděti i jiné, kteří stejně jako on potřebují pomoci. Když snaží se nyní podporovati ty, kdo trvají ještě v hlubší temnotě, aby i kolem nich mohlo se rozjasniti, tu sílí on sám stále více v této činnosti pokusu o pomoc následkem námahy, které jest při tom třeba. Pak může k němu přistoupiti jiný, který jest již pokročilejší, aby i jemu pomáhal dále do světlejších oblastí. Tak dřepí zde trudně, protože jejich jemnohmotná těla tímto nechtěním jsou i bezmocná k chůzi. Když konečně dochází k pohybu, zůstává to trapným a nejistým lezením po zemi. Jiní tápají opět v temnotách, klopýtají, padají a opět se vzchopují, aby tu i onde narazili, což se neobejde bez bolestných ran. Lidská duše podle vlastní své temnoty, která jde ruku v ruce s víceméně silnou hutností, která má za následek opět přiměřenou tíhu, klesá vždy do oblasti, jež přesně odpovídá její jemnohmotné tíži a je tedy s ní stejného druhu jemnohmotnosti. Proto je pro takovou duši její nové okolí stejně uchopitelným, hmatatelným, citelným a neproniknutelným, jako jest tomu u hrubohmotného těla v hrubohmotném okolí. Pociťuje tam proto každý náraz, každý pád nebo každé zranění tak bolestně, jako by to pociťovalo její hrubohmotné tělo za její

pozemské dráhy na hrubohmotné zemi.

Tak jest tomu v každé oblasti, nechť patří kterékoliv hloubce nebo výšce. Vždy stejná hmotnost, stejná citelnost, stejná vzájemná neproniknutelnost. Avšak každá vyšší oblast nebo každý vyšší druh látky může bez překážky proniknouti nižším, hutnějším druhem látky tak, jako každé jemnohmotné může pronikati jinak uzpůsobeným hrubohmotným.

Jinak jest tomu s takovými dušemi, které kromě toho mají odpykávati nějaké spáchané bezpráví. Skutek sám jest věci pro sebe.

Může býti odpykán již v tom okamžiku, kdy pachatel dojde od dotčené osoby plného, poctivě míněného odpuštění. Co však váže duši lidskou mnohem **tížeji**, to jest **žádost, náklonnost, sklon** nebo **lpění**, které tvoří pohnutku k jednotlivému, nebo více činům. Tato náklonnost žije v lidské duši dále i po smrti, po odpoutání se od hrubohmotného těla. V jemnohmotném těle dokonce uplatní se ihned tím silněji, jakmile odpadne omezení vším hrubohmotným. City působí pak mnohem živěji a nezadržitelněji. Taková náklonnost jest pak také směrodatnou pro hutnost a tedy i tíhu jemnohmotného těla. To má za následek, že jemnohmotné tělo po osvobození se od těla hrubohmotného klesá ihned do oblasti, která přesně odpovídá jeho tíži a tedy stejné hutnosti. Tam najde také podle toho všechny, kdo hoví téže náklonnosti. Jejich vyzařováním živí a stupňuje se ještě vlastní náklonnost každého z nich a v provádění a vybíjení této náklonnosti bude přímo běsnit. Přirozeně budou činiti stejně tak i ostatní, kdo tam jsou s ním. Není těžko pochopitelné, že taková neukázněná zuření musí býti mukou pro okolí. Protože v takových oblastech spočívá vše na vzájemnosti,

bude každý jednotlivec mezi ostatními hořce trpěti tím vším, co sám snaží se trvale připravovati druhým. Tak stává se tam život peklem až taková lidská duše znenáhla zemdlí a pocítí před tím ošklivost. Po dlouhé době probudí se konečně přání dostati se ven z tohoto druhu okolí. Přání a ošklivost jsou počátkem polepšení. Zesilují se až k výkřiku o pomoc a konečně k modlitbě. Teprve pak může mu býti podána ruka k vzestupu, což na sebe dá čekati často desetiletí a staletí, někdy ještě déle. Náklonnost nebo ulpění jest v lidské duši to, co víže a poutá nejtížeji.

Z toho vyplývá, že *nepromyšlený čin se mnohem snáze a mnohem rychleji odpykává, než náklonnost, spočívající v člověku. Je lhostejno, zda tato náklonnost projevila se činem nebo ne!*

Člověk, který chová v sobě nečistý sklon, aniž kdy nechal dojíti k činu, protože jsou mu pozemské poměry příznivy, bude muset proto tíže pykati než člověk, který se provinil nepromyšleným způsobem jedním nebo více činy, aniž měl při tom zlý úmysl. Nepromyšlený čin může mu býti ihned odpuštěn, aniž se vyvine zlá karma. Sklon může býti odpykán teprve tehdy, když v člověku úplně pohasnul. A sklonů jest mnoho druhů. Necht' je to hrabivost nebo jí příbuzná lakota, či špinavá smyslnost, sklon ke krádeži nebo vraždě, žhářství nebo také jen přílišné hledání prospěchu či lehkomyšlná nedbalost, vždy vleče taková náklonnost dotyčného člověka a nechá ho klesnouti tam, kde najde sobě rovné. Nemá účelu podávati o tom živé obrazy. Jsou někdy tak strašlivého druhu, že lidský duch na zemi může sotva uvěřit v takové skutečnosti, když jich neviděl. I tu ještě by si myslel, že jsou to asi jen obrazy bezmezně rozpálených horečných fantasií. Necht' spokojí se tedy tím, že přede vším podobným cítí mravní odpor, který ho oprošťuje z pout všeho

nízkého, aby vzestup ke Světlu nenacházel na cestě již překážek.

Takové jsou temné oblasti jakožto účinky principu, který se snaží zavést Lucifer. Věčný koloběh stvoření se valí a dochází k bodu, kde začíná rozklad. V tomto rozkladu všechno hmotné pozbude tvaru, aby se rozpadlo v prasemeno. V dalším postupu přichází nová směs, nové formy se svěží silou a panenskou půdou. Co se do té doby nemohlo vyprostí z hrubohmotného i jemnohmotného, aby, zanechávajíc zpět všechno hmotné, mohlo přes nejvyšší, nejjemnější a nejlehčí hranici vejíti do duchovně bytostného, to bude neodvratně strženo do rozkladu. Tím bude zničena i jeho forma a osobnost. To jest pak teprve věčné zavržení, vyhasnutí všeho vědomě osobního!

1)

Přednáška: [40. Smrt.](#)